

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maciej Kruszyński
Protokolant:	Klaudia Tużnik

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. H.**

przeciwko **Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W.**

o zapłatę

1. powództwo oddała;
2. zasądza od powoda A. H. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 3 617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 1 808,83 zł (jeden tysiąc osiemset osiem złotych i osiemdziesiąt trzy grosze).

SSO Maciej Kruszyński

Sygn. akt 1028/13

UZASADNIENIE

Powódka A. H. wniosła o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwoty 63 500 zł wraz z roszczeniami ubocznymi tytułem obniżenia wartości nieruchomości – lokalowej w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (OOU) i działalności pozwanego oraz odszkodowania w wysokości 11 550 zł wraz z roszczeniami ubocznymi tytułem kosztów koniecznych do dostosowania budynku powódki do wymogów technicznych określonych na ww obszarze. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pозew, k. 2 - 3).

Pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W pierwszej kolejności zarzucił, że powódka nie uprawdopodobniła, że na nieruchomości stanowiącej jej własność w wyniku wprowadzenia OOU, zaistniały jakiegokolwiek ograniczenia w stosunku do stanu sprzed jego wprowadzenia. Ponadto pozwany podniósł, że upłynął określony w art. 129 ust. 4 ustawy o ochronie środowiska dwuletni termin zawity, w czasie którego powódka mogła wystąpić z roszczeniami odszkodowawczymi związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości

i już tylko ta okoliczność przesądza o bezzasadności powództwa. Pozwany podniósł także niewykazanie przez powódkę wysokości poniesionej szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą, a wprowadzeniem OOU czy działalnością pozwanego. (odpowiedź na pozew k. 32-35).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. H. od 2009 roku jest właścicielem nieruchomości lokalowej nr (...) umiejscowionej w budynku położonym w W., przy ul. (...), dla lokalu prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...). Budynek w którym znajduje się lokal jest położony na działce gruntu nr ew. 3/19 z obrębem 1-11-03.

(okoliczności bezsporne)

(**dowód:** odpis z księgi wieczystej (...), k. 8 - 10)

Nieruchomość lokalowa powódki jest położona w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 r. (OOU 2009). Uchwała weszła w życie 4 sierpnia 2011 roku.

(okoliczności bezsporne)

Powódka 2 sierpnia 2013 roku wniosła pozew w niniejszej sprawie. Odpis pozwu został doręczony pozwanemu 11 lutego 2014 roku.

(**dowody:** pozew (data prezentaty), k. 2, pełnomocnictwo procesowe, k.4, zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 43.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej, niewymagających dowodu bezspornych twierdzeń stron oraz dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania. Wobec niekwestionowania złożonych do akt kserokopii dokumentów, brak było podstaw do żądania złożenia tego dokumentu w oryginale.

Sąd pominął wnioski dowodowe powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na podstawie art. 227 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia stanowi art. 129 ust. 1 - 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2013.1232 j.t), zgodnie z którym jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części, (ust. 1). W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może także żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust. 2). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. (ust.3) Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust. 4).

Możliwość dochodzenia roszczeń formułowanych na podstawie art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś. podlega ograniczeniom czasowym. Powołana wyżej regulacja w ust. 4 p.o.ś, wprowadza bowiem ograniczenie czasem możliwości dochodzenia wskazanych wyżej roszczeń. Zostały one ograniczone terminem, po upływie którego uprawnienie do wystąpienia z roszczeniem wygasa. Pojawiające się wątpliwości co do charakteru tego terminu wyjaśnił Sąd Najwyższy, wskazując, że termin określony w art. 129 ust. 4 p.o.ś., jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia (por. wyrok SN

w sprawie II CSK 560/14). Jest to termin wyznaczony dla zgłoszenia roszczeń wskazanych w art. 129 ust. 1 – 3 ww ustawy, obowiązaniu do ich realizacji, którego dochowanie warunkuje zachowanie tych roszczeń.

Dwuletni termin, w którym powódka mogła wystąpić przeciwko pozwanemu z roszczeniami wynikającymi z art. 129 ust. 1 – 3 p.o.ś., należy liczyć od dnia wejścia w życie Uchwały Sejmiku Województwa (...) tworzącej obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., a więc od 4 sierpnia 2011 roku. Wobec tego termin na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez powódkę wygasł 4 sierpnia 2013 roku. Z uwagi na to, że dzień ten był dniem ustawowo wolnym od pracy, ostatnim dniem na wystąpienie z roszczeniem był dzień następnny – 5 sierpnia 2013 roku.

Kolejną, budzącą wątpliwości kwestią było ustalenie, jak rozumieć pojęcie „wystąpienia z roszczeniem”, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś.. Przyjmuje się, że chodzi tu o zgłoszenie roszczenia obowiązaniu w celu jego zaspokojenia. Za takie uznawano wysłanie w tym terminie pisma do pozwanego, ale także wystąpienie w tym terminie z pozwem (por wyrok SA w Łodzi z 26 lutego 2013 roku, I ACa 1366/12).

Kwestia ta stała się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który uznał, że oświadczenie skierowane do obowiązującego, celem dochowania terminu określonego w art. 129 ust. 4 p.o.ś., musi przed jego upływem do niego dojść w taki sposób, aby mógł się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). W razie, gdy nośnikiem tego oświadczenia jest pozew lub inne pismo procesowe, dla dochowania terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś., konieczne jest, aby przed jego upływem pozew lub to pismo zostały doręczone obowiązującemu. Nie wystarcza zaś to, że przed tym upływem powództwo zostanie wytoczone lub pismo zostanie wniesione do sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 2015 r., II CSK 720/14, Legalis nr 1350328). Mimo zatem pierwotnie przyjęcia korzystnej dla powódki interpretacji pojęcia „wystąpienia z roszczeniem”, z uwagi na zajęcie stanowiska w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu, Sąd uznał, że zasadna jest wskazana tam wykładnia.

W niniejszej sprawie powódka nie występowała do pozwanego z roszczeniem przed wniesieniem pozwu. Swoje żądanie zawarła w pozwie wniesionym tuż, przed upływem terminu do zgłoszenia roszczenia. Powódka wniosła pozew w niniejszej sprawie 2 sierpnia 2013 roku, czyli w przewidzianym ustawowo terminie. Niemniej jednak jego doręczenie pozwanemu nastąpiło 11 lutego 2014 roku – czyli po terminie wynikającym z art. 129 ust. 4 p.o.ś.. W tym stanie rzeczy, należało uznać, że roszczenia powódki wygasły i nie mogą być skutecznie dochodzone od pozwanego, z tego względu powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), oraz kwotę 17 zł stanowiącej opłatę skarbową od dokumentu pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 83 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014, poz. 1025 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, kwotę 1 808,83 zł tytułem kosztów stanowiących wynagrodzenie biegłego sądowego za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSO Maciej Kruszyński